

[Paul Holt.]

Medlem af De Forenede Nationer. Vi er interesserede i, at dette Samarbejde bliver saa stærkt som muligt. Selv om vi har oplevet vældige Verdensbegivenheder, som har knust Verdensriger og ganske har vendt op og ned paa Magtforholdene, er Verden i og for sig ikke blevet anderledes. Der er ingen Grund til at antage, at der ikke ogsaa i Fremtiden kan opstaa alvorlige Modsætninger mellem de store Magter, men det er i den Sammenhæng naturligvis en stor Opmuntring for Menneskeheden, som lider under den sidste store Krigs uhyggelige Eftervirkninger, at kunne fastslaa, at der er en stærkt udtalt Vilje hos de store Magter til at søge at bringe alle alvorlige Modsætninger ud af Verden af Forhandlingens Vej. Det fremmer derfor ikke noget godt Formaal ligefrem at kæle for Modsætningerne og benytte en hvilken som helst Lejlighed til at tale om truende Krig o. lign. Efter Krigens Afslutning trænger ogsaa Menneskenes Sind til en Afspænding. Man ynder i udenrigspolitiske Diskussioner at tale om Øst—Vest i Forbindelse med Blokdannelser. Det er ikke vor Sag at tage Stilling til saadanne Dannelser; vi maa følge vor egen Vej. Geografisk ligger vi i et af Grænseomraaderne mellem det saakaldte Øst og Vest. Vi maa forholde os aabne til alle Sider, vor Ledestjerne er under alle Forhold at hævde vor Frihed og Selvbestemmelsesret. Den gamle Neutralitetspolitik er forbi. I Stedet for har vi faaet et Fællesskab i De Forenede Nationer, inden for hvilket vi baade har Pligter og Rettigheder, og det maa være vor Opgave at give vort, maaske kun lille, Bidrag til, at dette Nationernes Fællesskab faar den størst mulige Myndighed. Deri ser vi ogsaa et betydningsfuldt Middel til at sikre vor egen Frihed. For at dette Fællesskab kan opnaa den størst mulige Styrke, maa vi for vort Vedkommende være med til at fremme den mest mulige gensidige internationale Aabenhed og tillige gaa ind under det Ansvar, som følger af vort Medlemsskab af De Forenede Nationer, ogsaa i militær Henseende; her gælder det ikke om at slippe saa billigt som muligt, men at opfylde vore Forpligtelser paa den værdigst mulige Maade. Inden for De Forenede Nationers Kreds maa vi være villige til at lade vor Røst høre, men det gælder en Indsats for Menneskefrihed og Menneskeværd, alt det, vi kæmpede for i Krigens Tid. Der kan godt blive Lejlighed dertil, hvis vi møder Udslag af den Menneskeforagt og den Angst for Frihed og Lyst til Tyranni, som vi stødte sammen med i Kamp paa Liv og Død i Besættelsesaarene.

Der er som bekendt ikke sluttet Fred

endnu, vi hører stadig hjemme mellem de allierede Nationer fra Krigens Tid, ogsaa den Kendsgerning maa vi tage med i Betragtning. Det maa derfor staa for os som en Selvfølge, at vi ogsaa bliver taget med paa Raad, naar Fredstraktaterne skal skrives, og det gælder da navnlig for den kommende Fredsordning med det tyske Rige.

I Besættelsesaarene oplevede vi i de nordiske Lande en stærk indbyrdes Sympati, og det er derfor en Glæde at kunne fastslaa, at denne indbyrdes Sympati er lige levende og stærk. Det er da ogsaa vort Haab, at denne Følelse ikke vil blive ved Ord alene, men at den vil komme til at gennemsyre Forholdet mellem de nordiske Lande paa alle Omraader. Inden for De Forenede Nationers Fællesskab er der rig Mulighed for at pleje et særlig inderligt Fællesskab med de øvrige nordiske Lande. Begrundelsen herfor skal man ikke først og fremmest søge i et eller andet Nyttehensyn, men derimod i den Kendsgerning, at vi i de nordiske Lande historisk og aandeligt føler os draget imod hinanden—vi hører sammen; vi maa bestræbe os for, at dette Fællesskab faar det stærkest mulige Udtryk. I den Forbindelse maa man pege paa, at man f. Eks. ved Valutatildelinger til de øvrige nordiske Lande, ogsaa til Sverige, ikke bør lade strengt valutariske Synspunkter være eneraadende. Der er højere Hensyn end de rent økonomiske, som i den Henseende bør have en betydelig Vægt, og jeg kan ikke tro andet, end at den højtærede Finansminister vil være indforstaaet med saadanne Synspunkter.

Blandt de nordiske Lande er der et, som vi helt skal afvikle et ældgammelt politisk Fællesskab med, Island. Det skal ikke skjules, at den Maade og det Tidspunkt, den islandske Nation benyttede til at ophæve enhver Forbindelse med Danmark, var os en Skuffelse, men denne Omstændighed bør ikke paa nogen Maade kaste Skygge over vort Forhold til Island. Vi kan ikke komme uden om, at der har været fejlet i den danske Politik over for Island. I Aarene lige efter, at vi i Danmark havde oplevet den nationale Vækkelse og den folkelig politiske Frigørelse, burde vi have vist større Forstaaelse over for Begyndelsen til den islandske Selvstændighedsbevægelse, vi burde have forstaaet, hvilke Forpligtelser der følger med at være et Rige, som bestaar af forskellige om end nært beslægtede Nationer, og vi burde derfor have imødekommet Selvstændighedsbevægelsen paa et tidligt Tidspunkt i Stedet for at hemme den. Den nationale Bevægelse i Danmark havde i en vis Forstand et snævert Præg, hvilket bevirkede, at man svingede